Gavriil Stiharul

Taina fecioarelor

Versuri

Gavriil STIHARUL, *Taina fecioarelor*
Ilustrația copertei: JEAN-BAPTISTE CAMILLE COROT*, Tânără citind (*detaliu*)*
Smashwords Edition
ISBN: 9781311072962

Gavriil Stiharul

Taina fecioarelor

Versuri

2014

CUPRINS

Bunavestire la ceasul de priveghi 1
Nobilul amurg 2
Cercul interzis 3
Stropi de noapte 5
Inorogul îndrăgeşte fecioara 6
Descântec vinovat 7
Poemul iubirilor târzii 8
În dulcea datină stăveche 9
Himera nopții 10
Cuvânt lăuntric 11
În aşteptarea unicornului 12
Sibila Eritreea 13
Inorogii din visele care plâng 14
Veşnicul surghiun 15
Pe rugul clipei care se destramă 16
Nobilul Poem 17
Gândurile mi-s frunze înveşmântate-n ploi... 18
Ochii îmi sunt o turmă care pasc din stele... 19
O noapte hibernală... 20
Agonie cu maci 21
Nobila chemare 22
Plecarea din cuvânt 23
De iubeşti... 24
Trezeşte-te, frumoasă doamnă, din mirare... 25
Poemul femeii 26
Arvuna nopții 27
Vinovați de lumină, îngerii 28
Spitalul de sentimente 29
Întoarcerea în amintiri 30
Dincolo de Prut 31

BUNĂVESTIRE LA CEASUL DE PRIVEGHI

De veghe sunt la ceasul nopții-n care
şi candela lumina ei şi-o-nalță,
când stelele s-abat de pe cărare,
bătând în geam lumina lor de gheață.

Atunci s-aude îngerul cum vine:
polen i-i raza şi totul e fecund,
pleoapa — petala ochilor — devine
o zbatere, ea rodul presimțind.

O lacrimă se naşte la soroc
într-o noapte rece, hibernală,
când într-o sobă pâlpâia un foc
şi-ascultam colindele de-afară.

NOBILUL AMURG

În tine uneori e-atât de trist
că lacrimile se-ntorc către izvor
chemate de regrete care dor
şi ard netrăita tinerețe.

E târziu şi stelele — păsări tăcute —
discret şi-au strâns aripile-n zori,
în ochii tăi nedezlegate ghicitori
aleg să moară-n veacuri nenăscute.

CERCUL INTERZIS

Şi am păşit în Cercul interzis
printr-un cuvânt secret şoptit de magi :
un zeu uitat de lume mi-a deschis,
zvonul străbunilor fremătând prin fagi.

Aici nu-i nimeni să te-ndrume,
rostirea ta devine treaptă,
un paznic, fără chip şi nume,
închide-n urma mea o poartă.

De nicăieri lumina nu răzbate,
doar magii scapără amnarul
şi bat la porțile-ncuiate
cu vraja lor, cercându-le hotarul.

Voi intra pe brânci în templul pătimirii
prin ochiul unei nopți până la retină,
voi ciopli cu dalta amintirii
primului sărut deschis către lumină.

Un zeu de-aramă cu gleznele de lut
cască spre mine zeci de brațe funerare:
să-mi spui demon dacă odata ai văzut
ieşind pe-aici un sine din uitare.

Îmi aşteptați întoarcerea din moarte,
dar eu nu pot să spun niciun cuvânt —
înmormântat sunt în cripta de păcate,
’n primul sărut deschis către pământ.

STROPI DE NOAPTE

Sunt stropi de noapte acei ochi care nu mint
în strălucirea zorilor aprinse
când bolta înfrântă de un nor cernit
urmează mersul pleoapelor deschise?

Şi-ți cer să cobori privirea către mine:
umila lumânare care se topeşte,
să potriveşti lumina zilei către mâine,
să simți flacăra în tine cum creşte?

Nu vei mai putea întuneca vreodată zarea:
scânteia unui gând stingher te va trăda,
când norii sterpi se vor uni cu marea,
în piepturile noastre pescăruşii vor țipa.

INOROGUL ÎNDRĂGEŞTE FECIOARA

Inorogul iar s-a zorit să vină,
s-a strecurat înveşmântat în noapte
cu mândrul corn proptit în luna plină,
păşind pe stele albe şi curate.

Dar ei au tras obloanele la case
şi numai tu, pe prispa dinspre lună,
ți-ai împletit cosițele cu raze
şi-ai aşteptat pe mire cu cunună.

Satul adoarme vegheat de luceafăr,
taina fecioarelor s-ascunde în vis,
molia macină zestrea din cufăr,
tu ai trecut peste hotarul nescris.

De şapte ori va trece discul lunii,
din tencuială, sfinții luminează,
în cădelnițí, smirna şi tăciunii
încă o dată se îmbrățişează.

DESCÂNTEC VINOVAT

Linişte stelară pe drumul stingher,
stele logostele — paşii prin frunziş,
la poarta închisă să bată cu cerul,
să se cearnă neaua de stele pieziş.

Dă-mi putere, noapte, să deschid portița,
stele logostele — tremură izvorul,
din pământul negru eu conjur sămânța
să-mi spună de soartă nenuntita floare.

Nu ai dezlegare să-ți afli ursitul,
stele logostele — vraja din cuvânt,
urmele de paşi se topesc sub zidul
care înconjoară piatra de mormânt.

POEMUL IUBIRILOR TÂRZII

Frunze de cuvinte nearse de geruri
se zbat în priviri lipind gând de gând,
îmi vorbeşti deodată cu tristeți de ceruri
şi ochii stelelor mai reci ca nicicând.

De cum m-ar arde asfintituri din care
vărsai atâta soare în toamne târzii,
ai oprit rasul, şi golul lui ma doare –
emoție de seară, doar în cuvânt mai vii.

Clipele stau pe răsuflările noaste
ca pe valurile unui ocean ne'nceput –
cineva le cată-n adâncuri albastre,
dar oarbe plutesc spre țărm neştiut.

ÎN DULCEA DATINĂ STĂVECHE

Motto :
— Implantat-au chip-uri pretutindeni ?
— Implantat-au.

Spațiul rimat l-au îngrădit cu sârme,
au pus curent electric între versuri —
cuvintele n-au drept să se cunune,
ci triste se unesc în înțelsuri.

Doar orele mai stau la sfat solemn,
când candela-n altar lumina-şi poartă,
doar tu, transfigurată în poem,
deschizi o lume ca pe-o nouă poartă.

Un paznic ne opreşte şi ne cere
linia din palma vieții scrisă,
tu îi plăteşti cu nopți de priveghere
şi trecem pe sub sârma nepermisă.

HIMERA NOPȚII

La ceasul de noapte când veghea-i învinsă —
sirenă e visul pe marea întinsă,
mă cheamă un glas spre larg şi mă minte,
pleoapele mele vâslesc înainte.

Dar glasul mă cheamă iarăşi din noapte,
când, din bolta înaltă, stelele coapte
îşi scutură argintul înmiresmat,
atunci pleoapele mele vâslesc spre înalt.

Şi îngerii-mi trimit prin coruri cereşti
cântecul aripilor dumnezeieşti,
când glasul mai tare mă cheamă spre larg,
în funii mă zbat răstignit de catarg.

CUVÂNT LĂUNTRIC

Zvon de nuntire se aude dinspre cimitir
la ceas tainic de vară când eşti o-nchipuire,
din caierul de gânduri îmi torci nevăzutul fir
şi țeşi fără odihnă cămaşa mea de mire.

Dar pânza de păianjen a razelor de lună
prinde în joc de iele luceafărul de vară
şi ochiul mi se zbate, şi în auz îmi sună
prelunga agonie a astrului de seară.

Un sol trimis de craiul cetății dintre ape
îmi spune să fiu gata, căci ziua-i spre amurg,
eu, aripa pe care Hyperion o arde,
mă mistui în cuvintele de freamăt şi de rug.

ÎN AŞTEPTAREA UNICORNULUI

Un zbor de paşi sau nălucire,
când roua — lacrimă de diamant —
dă pleoapei serii strălucire
şi mantie s-aşterne peste neant?

Deschide poarta dinspre mare
şi zvonul îl ascultă-n scoica grea:
sunt paşi sau cârduri de cucoare,
rumoarea tremurând din stea în stea?

Dar tu — un cântec peste ape
ajuns pe pajiştea de peste nori
când marea nu ne mai încape —
va trebui de-acum să nu mai mori.

SIBILA ERITREEA

Mi-e fruntea pergament pe care timpul
îl scrie cu slove aspre de oracol,
şi ochii tăi logodiți cu-Olimpul
le leagă cu înțelesuri de miracol.

Să nu citeşti nimic despre-ntristare,
nici despre gândurile din nopți târzii,
citeşte despre flori şi despre mare
şi despre frunzele de toamna încă vii.

Citeşte despre noi până la idee,
despre drumul întors către paradis,
dar nu citi despre fructul tău, femeie,
ce m-a ispitit aşa cum era scris.

Citeşte despre cărarea izbăvirii,
dar nu citi despre drumul către iad,
eu, damnat Sisif, urc piatra răzvrătirii
până la Olimpuri ca apoi să ard.

INOROGII DIN VISELE CARE PLÂNG

Dacă somnul zburdă atingându-ți jucăuş
crestele de-argint ale părului tău val,
mă trezeşte din uitare țipătul de pescăruş
azvârlit de briza brusc stârnită dinspre mal.

Nu-i loc de tine în visurile care plâng,
ci du-mă departe,-n basmele cu sori,
pe pajiştea stelară îmi împleteşte-un rug
şi cerne-mă zăpadă prin sitele de nori.

Dacă visurile-s cioburile zilei sparte
pe care pleoapa tremurândă mi le adună,
nu e loc de inorogi în lumea mea ce arde,
ci ia-mă şi mă du pe pajiştea de pe lună.

VEŞNICUL SURGHIUN

Un înger se coboară până-n vis
când tu te-ntorci Evă-n paradis,
de-acolo tu mă chemi cu glas domol,
dar şarpele la sânul roditor…

Eu, amăgit de fructul cel oprit,
de un sărut de dragoste sfinţit,
mă furişez pe lângă Dumnezeu,
dar şarpele la sânul tău mai greu.

Şi caut să te prind, dar tu te smulgi,
şi simt că te voi pierde, că te duci,
doar şarpele mai şuiera acum,
eu, osândit la veşnicul surghiun.

PE RUGUL CLIPEI CARE SE DESTRAMĂ

Mai arde-n ochiul care mâine va plânge,
în sărutul care încă te-nşeală,
în zbuciumul macilor din altă vară,
în raza lunii care-n zori n-ajunge.

Căci amintirile au trupul fierbinte
şi toate vin să-ți fure din odihnă,
şi, cu firave raze de lumină,
biciuiesc neroadele cuvinte.

Dar nu căta la cântecul de moarte
sub cerul toamnei înlăcrimat de ploi,
când ne vom stinge-n cel din urmă ceas din noi
ca licuricii într-un rest de noapte.

NOBILUL POEM

Mi-e ochiul şoarece rozând slovele de tuş,
cum strunele viorii roase de arcuş
întorc la Cer pe îngerii-n cădere
să ne vegheze căile-n tăcere.

Ne vom cunoaşte poate-n vis sau pe o stea,
departe de lumea care nu ne vrea,
ne vom cunoaşte poate-n Nobilul Poem,
când, cununați de lună, vom păşi solemn.

Voi pune un luceafăr strajă la intrare
ca moartea, în trista ei însingurare,
să nu-ndrăznească să te fure din baladă,
precum leoaica sfâș iind din pradă.

Când raza lui va osteni în priveghere
şi lumea va rămâne firavă părere
vei şterge oare netrebnicele cuvinte
ale unui poem ce sfințeşte sau minte?

GÂNDURILE MI-S FRUNZE ÎNVEŞMÂNTATE-N PLOI...

Gândurile mi-s frunze înveşmântate-n ploi
bătând în ferestre cu-obloane de pleope,
şi nimeni la geam, şi nimeni aproape —
distanțele de toamne-s netrecute-n noi.

Ce departe clipeşte cornul alb de lună,
ce departe de mugur este orice floare:
uneori valul mării se destramă-n spumă
şi lacrimile toamnei se-ntorc în izvoare.

Ce bine ca exişti dincolo de morminte —
mi-a fost oprită orice bucurie —,
dansez cu-nchipuirea care încă minte
până la solitara mea copilărie.

OCHII ÎMI SUNT O TURMĂ CARE PASC DIN STELE…

Ochii îmi sunt o turmă care pasc din stele
la hotarul cerului, unde, prin altare,
luceferii ard sacru ca o lumânare,
din fire sfinţite se ţes în zori perdele.

La răscrucea de pleoape sună ghioceii,
se clatină lumina de lună şi se frânge,
din luncă se aude salcia cum plânge
când iarba se-nroşeşte şi behăie mieii.

O NOAPTE HIBERNALĂ...

O noapte hibernală se aşterne-n cuvinte
şi clinchet de cristale loveşte în secundă,
gura lunii să nu soarbă lacrima ta fierbinte
când craterele albe sunt colți ce stau la pândă.

Te vreau iar flacără mistuindu-se în ceară,
te vreau acum o frântă melodie dintr-un zvon
călătorind în timpanul frunzelor de vară,
te vreau în rumoarea cuvântului fără de somn.

Sau poate-n florile toamnei învinse de suspin,
în zbaterea tâmplei albe, în ochiul ostenit,
când noaptea stă să plece, când, prinsă de un ciulin,
îşi sfâşie mantaua cu un țipăt ascuțit.

Ninge din pleoapele deschise albul zilei
şi lacrimile de noapte sunt o amintire;
ce bucurie nouă când mai întorc o filă
şi număr fulgii ce mă străbat fără oprire!

AGONIE CU MACI

Moartea e pendula ce în cadență bate
cuiele secundei în ora de-agonie —
numai tu, femeie, cu părut tău de noapte,
îmi speli sufletul greu cu rana încă vie.

Cugetul apostat l-am zugrăvit pe zid,
pe tencuiala-am aninat un triptic păgân,
şi niciun semn între noi, ci veşnicul vid
ca-n macii buzelor tale curat să rămân.

NOBILA CHEMARE

În greşeala niciodată iertată
Se află un loc unde te aştept —
Întorc veacul, pasăre de pradă,
Să-ți repornească ornicul din piept.

Acolo irump gânduri răzvrătite
Când iasca din opaiț s-a stins demult:
Din lumea ta — doar cioburi de cuvinte
Măturate seara de un vânt tăcut.

Spre tine nu răzbat decât vechi zvonuri,
Când iarna a-mpietrit orice izvor,
O haina îți ocroteşte somnul —
Sub alb veşmânt semințele nu mor.

Şi, rătăcit într-un colț de lume,
Oul umil încălzit de spaime
Cheamă lumina zilei de mâine.

PLECAREA DIN CUVÂNT

Cuibar de pleoape acoperind o lume
îşi tremură în beznă genele urzite –
Ce sol mi-a dar şoptirea fără nume
să pot visa plecarea din cuvinte!

Nu pot rămâne petale de iubire
din toamnele tăcute în amfore de lut
decât golind dorința de rostire,
gustându-te în moartea din cuvânt.

Nu mi-a fost dată tăcerea oarbă,
căci ochii tăi vorbeau cu ne'nțelese şoapte.
O linişte apoi lăsată să ne soarbă
în steaua speranță din răsărit de noapte.

DE IUBEŞTI…

De iubeşti, varsă-n furnalul iertării
pelin de suferință din răni şi amintiri,
mai tare roade rana răzbunării –,
dar sufletul se logodeşte în iubiri.

De iubeşti, toarce firele de sfinte,
caierul de gânduri e-n rod ca un pântec,
zefirul de seara lasă-l s-aprindă
vâltori de maci pe buze şi în cântec.

De iubeşti, aşază pe cerul iubirii
luceferi din tine şi doruri celeste,
fie-ți scriptura nădejdea împlinirii –
în sanctuar de frunze, o toamnă mai este.

TREZEŞTE-TE, FRUMOASĂ DOAMNĂ, DIN MIRARE...

Trezeşte-te, frumoasă doamnă, din mirare,
din răsfățul dragostei când eşti rănită,
cheamă cerul şi te dezleagă de visare
când liturghia fericirii ți-e ispită.

Trezeşte-te, frumoasă doamnă, dă-ți o şansă –
tu țeşi urzeala firelor de rugăciune,
busuiocul bobotezei de sub perna ninsă
nu-l arde pe jarul clipei slăbiciune.

Trezeşte-te, frumoasă doamnă, şi dă viață,
Moartea-i negarea ideii de femeie.
Răscumpără din vârtejul greu de ceață
Menirea firii tale dumnezeie.

Trezeşte-te, frumoasă doamnă, şi păşeşte
mireasă peste pragul aievelor trăiri.
Trezeşte-te, frumoasă doamnă, şi zdrobeşte
albumul demodat cu-un ciob de amintiri.

POEMUL FEMEII

Şi de iubirea-i taină şi tăcere
care duce-n suflet neştiutul gând,
femeia-i vioara ce-ngână-n durere
freamătul din rodul tainic şi rotund.

O lacrimă deschisă spre departe
coboară-n noapte furtunile de spaimă,
dar pleoapa nopții trăgând oblon de moarte
îi cere anii netrăiți drept vamă.

Cine-a iubit-o într-un rest de-asfințit,
călător pe drumul frunzelor de toamnă,
a simțit sărutul vieții răzvrătit
spălând păcatele din nestinsa rană.

ARVUNA NOPȚII

Masca nopții pe chipul astrului actor,
ce tristă pare scena lumii pâlpâind –
undeva, în sală, cineva clipind,
maestrul scăpând cuvântul din decor.

Linişte, doar bătaia ploapelor în gol,
lăsare de cortină în privire,
o pendulă măsurând o prabuşire
în singurătatea crinilor din hol.

Cât de adânc paşii ploilor în noi
prin frunzele toamnei sapă-n amintiri:
era pe când, prieteni, puteam fi iaraşi miri
şi toamna ce mult aur vărsa peste noroi.

VINOVAȚI DE LUMINĂ, ÎNGERII

Speram că spinii viselor albastre
nu vor sta pe fruntea îngerului meu,
din străveziul trup se prelingea-un astru –
într-un colț de noapte plângea Dumnezeu.

Să rămâi singur ce aspră osandă,
iar umbra celor trăite scursă demult
în vidul de-albastru, ca luna rotundă
pentru spaima zilei de mâine tumult.

Cădeau în gol bucăți de paradis
într-un un cutremur de curcubeie sfinte,
ca o pupilă, sufletul deschis
aduna culori din prund de cuvinte.

SPITALUL DE SENTIMENTE

În groapa cimitirului de gânduri
a pătruns o flacără de heruvim,
ce mică e spărtura printre ziduri
prin care imnul toamnei arde-n amin!

Aştept căderea trunchiului uscat –
desenul a doua inimi se mai vede;
când va arde-n sobă lemnul încrustat,
se va trezi oare frunza încă verde?

ÎNTOARCEREA ÎN AMINTIRI

Sufletul târăşte o zdreanță murdară
străbătând noroiul străzilor de toamnă,
răscolit de vântul negru dintr-o seară –
ce-adânc pătrunde bezna în orice rană.

Până aici ajunge țipătul morții
ca răsuflarea unui gând dureros:
Cineva, prin sita rară a nopții,
lasă cuvintele s-ajungă la os.

Mă-ntorc în amintiri, în ninsori mai albe,
cuvântul lipeşte pe gânduri petale:
eram când raiul se plămădea din ape
şi veneam acasă pe o altă cale.

DINCOLO DE PRUT

Îți sunt lacurile ochi de ape sfinte?…
Sunt lanurile gene de neveste?…
Cine mai crede în sârma din cuvinte
Şi într-un balaur – rest de poveste?

Satelele adorm descântate de val,
Îngerul nopții aprinde amnarul,
Mă visez pe ape, despărțit de mal,
Cineva strigă c-am trecut hotarul.

E negru adâncul şi, la prima vamă,
O umbră îmi cere plata unui dor :
Îi dau sufletul despovărat de teamă –
Se deschide-o uşă şi un coridor…

Cine mai crede în sârma din cuvinte,
Când cerul coboară greu peste morminte?…